

CĂLĂUZA REDINȚEI



Publicație lunară

Octombrie (Brumărel)
nr. 10 (70) / 2022

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tătărași” Iași, ROMÂNIA

Apare cu binecuvântarea Înaltpresfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei



Ceasul al unsprezecelea

Citiți în pagina 1



Toți suntem frumoși!

Citiți în pagina 5



Sfinții Iosif și Chiriac
de la Bisericanii

Citiți în pagina 14



Să începem urcușul
spiritual!

Citiți în pagina 6

*B*iserica purtând hramul „Sfântul Vasile cel Mare” se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 38. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru.



*D*rași enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înainte
Nu-ți da nici bătă nici toiaș
Îți da pricepere și minte.”

Colectivul de redacție



Ceasul al unsprezecelea

Cu voia Domnului, încep aceste câteva rânduri dorindu-vă pace în suflet, înțelepciune duhovnicească și bucurie sfântă întru Domnul nostru Iisus Hristos. Încă de la începutul anului mi-am propus să vă scriu despre cum putem să ne întărim speranța, despre căile de sporire duhovnicească, despre liniștirea sufletului, prin închiderea „ferestrelor” simțurilor, ca apoi să ne întoarcem spre El, căutând calea spre respect, bunătate și iubire. Așa cum primăvara reprezintă un început a toate, așa cum vara reprezintă o perioadă de înfrumusețare spirituală, de bucurie și de relaxare, tot așa toamna reprezintă perioada care încheie tot ceea ce am început, urmând ca în perioada imediat următoare (iarna) să facem bilanțul și analiza a tot ceea ce am avut, am dobândit, am pierdut sau, mai bine spus, modul în care am folosit talanții primiți la început de an.



Chiar dacă, până acum, retrospectiva vieții duhovnicești (a fiecăruia dintre noi) nu arată prea bine, motivat de faptul că nu ne-am îngrijit de cele spirituale, poate, din neștiință, nepăsare ori din prea multă relaxare, totuși încă nu a venit perioada bilanțului (a judecății), atunci când nu vom mai putea face nimic pentru a compensa sau a corecta greșelile făcute. Cu câteva zile înainte de Sfintele Pătimiri, după ce a fost primit cu osanale la Intrarea în Ierusalim, Domnul Hristos le spunea ucenicilor Săi că: „Încă puțină vreme Lumina este cu voi. Umblați cât aveți Lumina ca să nu vă prindă întunericul. Căci cel ce umblă în întuneric nu știe unde merge. Cât aveți Lumina, credeți în Lumină, ca să fiți fi ai Luminii. Acestea le-a vorbit Iisus și, plecând, S-a ascuns de ei.” (Ioan 12, 35-36).

Personal, anotimpul de toamnă îl asemăn cu „ceasul al unsprezecelea” al vieții, când încă întunericul nu a pus stăpânire peste noi, asta atât timp cât mai suntem dispuși să acceptăm să fim tocmiți în vie. Din pericopa lucrătorilor tocmiți la vie se vede clar că și cei care s-au întors de la calea cea greșită în ultimul ceas al zilei au fost „recompensați”, chiar dacă nu s-au nevoit de la primele ore, astfel: „Ieșind pe la ceasul al unsprezecelea, a găsit pe alții, stând fără lucru și le-a zis: De ce ați stat aici toată ziua fără lucru? Zis-au lui: Fiindcă nimeni nu ne-a tocmnit. Zis-a lor: Duceți-vă și voi în vie și ce va fi cu dreptul veți lua. Făcându-se seară, stăpânul

viei a zis către îngrijitorul său: Cheamă pe lucrători și dă-le plata, începând cu cei din urmă până la cei dintâi. Venind cei din ceasul al unsprezecelea, au luat câte un dinar.” (Matei 20, 6-9). Dacă vom pune la inimă aceste cuvinte, vom înțelege că Domnul ne așteaptă în via Sa, până în ultimul ceas.

Nu demult, vorbeam cu cineva care îmi spunea cu convingere că un păcătos rămâne păcătos în fața lui Dumnezeu și că, dacă există iad cu adevărat, atunci acolo vom merge cu toții. Am încercat să îi explic că și sfinții, ca oameni, au păcătuțit tot așa cum păcătuim și noi, dar atunci când au realizat că nu sunt pe calea cea bună, au lepădat trecutul și apucând „coarnele plugului”, fără să privească înapoi, au început să are ogorul cel roditor. Sfinții părinți ne învață că pentru a corecta păcatele vieții ar trebui nu doar să nu le mai repetăm, ci chiar să facem opusul lor. Astfel, dacă ai desfrânat să te înfrânezi și în viața conjugală, dacă ai furat să faci milostenie cât mai des cu putință, dacă ai înjurat sau dacă ai vorbit de rău pe aproapele să citești cărți duhovnicești și să te spovedești cât mai des, iar exemplele pot continua. Problema multora dintre noi este că așteptăm „ceasul al unsprezecelea”, susținut de falsa impresie că atât cât ești tânăr trebuie să-ți trăiești viața, iar la bătrânețe vei avea timp să-ți plângi păcatele. Păi, câți dintre noi nu au mai apucat să guste din ceea ce înseamnă bătrânețe? Știe cineva cu certitudine când va fi „ceasul al unsprezecelea” pentru el? Cred și mărturisesc că ceasul al unsprezecelea este atunci când ai realizat prima dată că nu ești pe drumul cel bun. Spun „prima dată”, pentru că, dacă nu începem de astăzi cu prima schimbare, mâine poate fi prea târziu. În multe articole am căutat să-mi argumentez afirmațiile prin diverse citate, pilde sau prin simple povestioare. Chiar dacă nu mi-a fost ușor să găsesc ceva sugestiv pentru acest articol, până la urmă, cu ajutorul Domnului, „baza mea de date” nu m-a făcut de rușine:

„La începutul Primului Război Mondial, pe vârful unui munte, se afla o temută închisoare. Deși era atât de bine păzită, într-o seară, un tâlhar a scăpat. Toată noaptea gardienii l-au hăituit cu câini, însă, spre dimineață, i-au pierdut urma într-o pădure. Fugarul, obosit după atâta goană, a văzut într-o poiană o luminiță la fereastra unei case. Desigur că acolo putea găsi ceva de mâncare și haine. Cu disperare, a năvălit în odaia mică, unde o imagine cu totul neașteptată îl ținut în loc: o tânără femeie plângea lângă un copilaș micuț, care, de asemenea, scâncea.

Pe masa goală, un rest de lumânare lăsa în mica încăpere o lumină slabă, în care se vedea, totuși, chipul palid și slăbit al femeii. Parcă trezit dintr-un coșmar, evadatul o îndemnă pe tânără mamă să nu se sperie, se așeză alături și o întrebă ce probleme o fac atât de nefericită. Aceasta, printre lacrimi, i-a răspuns că soțul

ei a murit pe front, că nu mai are niciun ban și că, de foame și frig, copilașul s-a îmbolnăvit.

– Lasă, femeie, îi spuse omul, o să te ajut eu. Bănuind ce fel de om este, femeia i-a spus:

– Nu vreau să furi pentru mine și nici să sufere cineva nu doresc.

– Nu-ți face griji, nu va suferi nimeni! – i-a răspuns omul și a luat-o pe femeie cu el. Când au ajuns împreună în fața jandarmeriei, aceasta l-a întrebat mirată:

– Ce faci?

– Lasă, ți-am spus că n-o să sufere nimeni. Vino!

Intrând cu ea în clădirea jandarmeriei, omul s-a predat, iar când șeful jandarmeriei a venit să vadă cu ochii lui dacă evadatul este, în sfârșit, prins, acesta îi spuse:

– Femeia aceasta m-a găsit în casa ei, când încercam să fur câte ceva și m-a adus aici. Dă-i recompensa pusă pe capul meu, pentru că o merită!

Cu lacrimi de recunoștință în ochi, femeia n-a mai spus nimic. Era o recompensă foarte mare, deoarece pușini credeau că cineva l-ar putea prinde și preda pe evadat. Bucuros că îl avea acum prizonier, jandarmul a plătit imediat femeii suma de bani, după care l-a trimis pe fugar înapoi la închisoare.

După câteva zile, însă, femeia s-a dus la directorul pușcăriei, i-a povestit acestuia totul, așa cum se întâmplase cu adevărat. Uimit de bunătatea deținutului său, directorul l-a grațiat, căci era obiceiul ca, o dată pe an, să fie eliberat pușcăriașul care s-a purtat cel mai bine. Timpul a dovedit că omul acela se schimbase cu adevărat, căci niciodată nu a mai făcut ceva rău.”

Oare ce poate fi mai frumos decât să spui: „Până acum am furat, am tâlhărit și am omorât, dar de astăzi înainte vreau să dăruiesc, vreau să ajut și să oblojesc rănilor pe care alții sau poate chiar eu le-am pricinuit”? Oare aceasta nu este întoarcerea cea din „ceasul al unsprezecelea”? Sfântul Ioan de Kronstadt spunea: „Nu dăruie celorlalți după cum merită, ci după cum au nevoie.”. Tâlharul, la cât de păcătos a fost, realizând care este suferința femeii, a lăsat în urmă toate răutățile și gândurile viclene, a apucat „plugul de coarne” și fără să se uite îndărăt, cu riscul de a pierde tot ceea ce avea, a făcut tot ceea ce inima l-a îndemnat. Iar, cum Dumnezeu nu rămâne niciodată dator, i-a dăruit înapoi ceea ce el a sacrificat pentru ajutorul aproapelui, respectiv libertatea. Domnul, știind cât de păcătos este tâlharul, nu i-a spus că trebuie să meargă neapărat în iad, după părerea interlocutorului mai sus menționat, ci văzând întoarcerea lui, pocăința lui, i-a oferit darul Său - darul



libertății (al libertății fizice, dar și al libertății de a-L urma), asta, bineînțeles, după ce în chip negrăit i-a spus: „Iertate-ți sunt păcatele”.

Închei aceste rânduri cu credința că trebuie să ne ajutăm unii pe alții, pentru că nimic nu ne ajută mai bine, nimic nu ne este mai de folos, decât ajutându-i, la rândul nostru, pe ceilalți. De asemenea, sunt convins că Domnul Hristos cunoaște inimile noastre și știe când căutăm binele altora și nu pe al nostru. Păi, dacă omul din povestioară, cu lanțuri la mâini și la picioare, tâlhar și plin de păcate, a putut sau, mai bine spus, a vrut să o ajute pe femeia aceea, cu atât mai mult noi putem fi de folos aproapelui nostru. Așa încât, să-L rugăm pe Domnul Hristos să ne dea și nouă prilejul de a face bine celui de lângă noi, fiindcă binele îl putem face doar dacă ne dorim cu adevărat. Și, întrucât nu știe nimeni clipa când Domnul Hristos „va veni cu slavă să judece viii și morții, a Cărui împărăție nu va avea sfârșit”, fără zăbavă, să nu așteptăm „ceasul al unsprezecelea”, pentru a face ceea ce putem face, astăzi.

Har și bucurie!

Eugen Antohi, Parohia Sf. Vasile Tătărași



Pocăința de păcat este o tristețe care răsare datorită excelenței și milei lui Dumnezeu, dar înțelegerea excelenței și milei în mod necesar și fără nicio îndoială produce plăcere în mintea deținătorului... Cât de mult ar părea că este un paradox, este adevărat [...]

– Jonathan Edwards

Toți suntem frumoși!

Mă dor foarte tare acele momente când aud o persoană cum spune despre alte persoane că sunt urâte sau, mai subtil, că nu sunt frumoase...

Foarte des mi se întâmplă să întâlnesc mai ales situații de comparație între copii (nou-născuți, preșcolari sau elevi), că unii ar fi mai frumoși decât alții. Dar, oare, pentru părinți, nu copilul lor este cel mai frumos? La fel cum, pentru fiecare îndrăgostit, omul iubit este cel mai frumos dintre toți? Cu alte cuvinte, „nu ți-e drag cine-i frumos, ci-i frumos cine ți-e drag” (Lev Tolstoi).

Din păcate, uităm că toți suntem creați după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Dacă nu ni se pare despre cineva că este frumos, înseamnă nu numai că nu apreciem lucrarea lui Dumnezeu, ci și că nu apreciem însuși chipul Său.

Chiar dacă, firește, cu toții ne simțim atrași doar de anumite tipuri de oameni, de anumite trăsături ale lor, totuși, este greșit să-i catalogăm pe ceilalți ca fiind urâți, pentru că fiecare dintre noi are ceva deosebit în el, poate nu la vedere, poate nu în comportament, dar cu siguranță, fiecare are frumosul în sufletul său, pentru că Dumnezeu ni l-a sădit acolo încă de la zămislire.

Așadar, toți suntem frumoși! Trebuie doar să învățăm și să ne străduim să nu mai judecăm după prima vedere. Să nu uităm că până și rățușca cea urâtă s-a transformat mai târziu în lebădă...

„Frumusețea lucrurilor există în sufletul celui care le admiră” (David Hume).

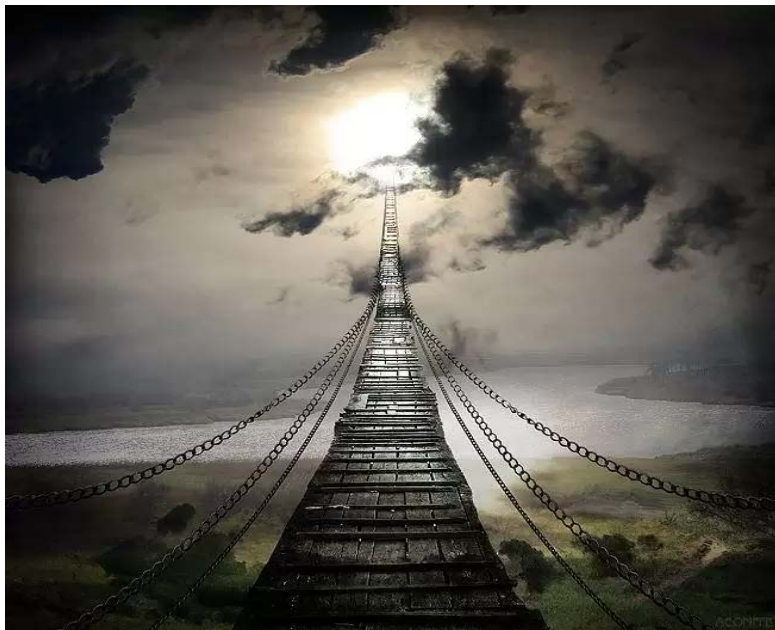
Dacă ne-am păstra sufletul frumos și curat, așa cum ni l-a dat Dumnezeu, am găsi doar frumusețea în toată lucrarea Sa!

Ioana Sanciu, Parohia Sf. Vasile Tătărași

Ilustrație realizată de Ioana-Adina Manole



Să începem urcușul spiritual!



S dragi cititori și prieteni ai revistei noastre, iată că, prin mila marelui Dumnezeu, am ajuns sănătoși și în cea de-a doua lună de toamnă, cea a lui brumărel, cum mai este cunoscută luna octombrie, perioadă ce ne apropie tot mai vertiginos de postul Nașterii Domnului, dar mai cu seamă este și luna în care noi, ieșenii, în special și creștinii ortodocși, în general, o cinștim pe Sfânta noastră ocrotitoare Parascheva, cea mult folositoare.

Prin urmare, în cele câteva rânduri, mi-am propus să vă invit într-o expediție, nu una montană, ci una spirituală, una care să ne aducă, odată porniți la drum, mai aproape de scopul final al oricăruia dintre noi, și anume, mântuirea.

Ca să purcedem efectiv în această călătorie, avem nevoie de echipament adecvat, aidoma unui drumeț profesionist, punând în „bagajul” conștiinței noastre rugăciunea, fapta bună, postul, smerenia, fără de care nu putem porni, voința și, nu în ultimul rând, curajul de a ne aventura pe drumul adesea anevoios, dar plin de provocări ale desăvârșirii noastre.

Dar, oare câți dintre noi suntem pregătiți cu adevărat să pornim la drum? Câți dintre noi doresc cu adevărat să ajungă în vârf și câți chiar reușesc să o facă?

Deseori, cei mai mulți dintre noi nu avem tăria de a conștientiza și de a vedea starea noastră de păcătoșenie și, deși știm că o avem, ne-am învățat să trăim cu ea și să o acceptăm ca pe o normalitate, ca un fapt firesc, ceea ce, dragilor, este cu mult mai grav.

Însă, dacă ne încumetăm să realizăm acest urcuș montan al conștiinței noastre și reușim pe traseu să evităm obstacolele și porțiunile accidentate (ispitele), vom avea mare surpriză să constatăm că deja vom fi ajunși aproape în vârf. Deși unii se mai opresc pe parcurs, refuzând să mai urce, motivând faptul că traseul este greu (împovărarea cu grijile lumești), iar alții pur și simplu nu urcă, ori din lipsa curajului, ori din lipsa antrenamentului spiritual, totuși cei mai mulți reușesc să o facă și, astfel, ajunși sus, să privească mai mult la sinele lor și să se apropie de Dumnezeu Tatăl. Dar, precum spune și o veche zicală; „nu este greu să ajungi în vârf, mai greu este să te menții acolo”, să fim cu mare băgare de seamă pentru a nu cădea din nou în prăpastia netrebniciei și a faptelor noastre rele.

Închei acest articol cu convingerea că cei mai mulți dintre noi vom încerca și vom reuși, odată cu venirea postului, să ne îndeplinim „misiunea” noastră de cățărători pe muntele conștiinței noastre, pentru ca, astfel, de acolo, de sus, să putem privi mai bine și mai curați la Înălțimea Cerului, de acolo de unde Tatăl Cereș ne așteaptă cu brațele deschise.

Gânduri de bine și liniște!

Gabriel Luca, Parohia Sf. Vasile Tătărași

Imagine: www.jurnalspiritual.eu



"DACĂ TE DEPRINZI CU FAPTE BUNE, SE ÎNTĂREȘTE ȘI GÂNDIREA ȘI IUBIREA DE DUMNEZEU. IAR CÂND AI IUBIREA DE DUMNEZEU ADÂNCĂ ȘI ÎNALTĂ. POȚI ȘI VOIEȘTI SĂ FACI FAPTELE BUNE ȘI VOIEȘTI ȘI POȚI SĂ TE ABȚII DE LA FAPTELE RELE."

*Părintele Dumitru Zamisnicu
1910 - 1974*

Care este originea expresiei „bogdaproste”?

„**B**ogdaproste” sau „bodaproste” este formula folosită de creștinii ortodocși în semn de mulțumire atunci când primesc ceva de pomană.

Mulți credincioși folosesc formula „bogdaproste” sau „bodaproste” doar pentru că știu că așa este recomandat să spui când primești ceva de pomană în numele persoanelor decedate. Expresia este de origine slavă și are mai multe variante de traducere, apropiate ca sens: „Dumnezeu să(-ți) ierte păcatele!”, „Dumnezeu să-i ierte pe cei răposați!”.

„Oricare ar fi înțelesul pe care l-am lua în considerare, cuvântul „bogdaproste” ne trimite cu gândul la iubirea lui Dumnezeu și e o formă de recunoștință pe care o arătăm pentru cei care oferă o milostenie pentru sufletul cuiva, chemându-L pe Dumnezeu ca martor la respectivul act de milostenie și rugându-L totodată să îl răsplătească”, a explicat preotul Andrei Atudori.

Expresia este întâlnită și în limba rusă, iar traducerea mot-a-mot se realizează astfel:

„Bog” înseamnă Dumnezeu

„da” este articol de legătură

„prastit” (verb) - a ierta („prasti” - atunci când se folosește la imperativ sau ca rugămintă / cerere).

„Da”, fiind articol de legătură și atașat unui verb, nu se mai conjugă verbul, ci se scrie la imperativ, persoana a II-a singular sau a II-a plural, după caz.

Deși este folosit și cu înțeles de „Să fie bine primit!” sau „Să primească Dumnezeu!”, în rusă verbul „a primi” se traduce prin „paluciati” sau „paluciti”. Drept urmare, traducerea corectă a expresiei „bogdaproste” este „Dumnezeu iartă”, „Dumnezeu să ierte”.

Sursa: www.adevarul.ro



Singura cale care îl izbăvește pe creștin de orice greutate demonică

Dumnezeul nostru, așa cum este nesfârșit și necuprins în măreția Sa, tot la fel de nesfârșit și necuprins este și în smerenia Sa. S-a smerit pe Sine până la sfârșit și a luat Trup omenesc. „Cuvântul Trup S-a făcut și S-a sălășluit întru noi”, scrie Evanghelistul Ioan (Ioan 1, 14), și a devenit om desăvârșit, ca să ne izbăvească de păcat. Pentru un om de lut, pentru un neascultător și un trădător, care a devenit vas al patimilor și al demonilor, S-a pogorât întreaga Sfântă Treime și Fiul S-a spânzurat pe Cruce.

Ne-a cercetat ca să ne facă prieteni și fii ai lui Dumnezeu prin renaștere, în vreme ce păcatul ne făcuse străini și vrăjmași ai Săi. S-a apropiat de noi, ne-a însoțit, ne-a cunoscut într-un oarecare fel omenesc cine suntem, ne-a compătimit ca pe niște oameni omorâți de păcat, răniți cu răni urâte, pline de duhoare. Nu S-a scârbit de noi, ci S-a încins cu ștergarul, a îngenuncheat și ne-a spălat picioarele. Dumnezeu a îngenuncheat înaintea omului! Creatorul înaintea creaturii! Cel fără patimă înaintea celui pătimas! Cel Curat înaintea celui întinat! A spălat picioarele trădătorului Său! Nu S-a scârbit de el, deși știa că avea să-L trădeze. Nu putea să-L oprească? Desigur, căci ce este cu neputință la Dumnezeu? Și totuși îl lasă liber, după voința și alegerea Sa. Și îndură toată această nedreptate. Nesfârșită este dragostea Lui, smerenia și răbdarea Lui. Și toate acestea, ca să ne arate calea ce duce la Dumnezeu, și anume smerenia.

„S-a smerit pe Sine, ascultător făcându-Se până la moarte, și încă moarte pe cruce” (Filipeni 2, 8). Prin smerenia Sa S-a supus Părintelui Ceresc înainte de zămislirea și Crucea Sa. „Dar nu precum Eu voiesc, ci precum Tu voiești”. Răspunde „făcă-se voia Ta” și prin ascultare pășește spre Patimă și Cruce! Și nu a arătat smerenie numai față de Tatăl Său Ceresc, ci și aici pe pământ a avut supunere desăvârșită față de Maica Sa după Trup și de părutul tată al Său. Vedem



pe Dumnezeu plecându-Se atât de mult și zicându-ne: „Tot ce Mă vedeți făcând, să faceți și voi. Dacă Eu m-am smerit și vă spăl picioarele, aceasta trebuie să o faceți și voi”.

Să iubim din toată inima smerenia lui Hristos. În toate să-L aducem pe Hristos înaintea noastră și să cercetăm ce a făcut Hristos aici, ce a făcut acolo. La fel să fac și eu. Acela fără de păcat, eu om; Acela a pățimit pentru mântuirea mea, însă eu, dacă nu am cunoașterea aceea, ca să le fac pe toate pentru Dumnezeu, peste tot, cel puțin să mă nevoiesc să le fac, ca să-mi mântuiesc sufletul. Dumnezeu a făcut ascultare de om, în timp ce noi ne îngreuiem să facem ascultare pentru Dumnezeu, chiar și față de părintele duhovnicesc. Iar dacă cineva nu se smerește, nu poate nici să se supună. Căci ascultarea corectă, sinceră, presupune smerenie.

Aceasta este singura cale care îl izbăvește pe creștin de orice greutate demonică. Fără smerenie nu se mântuiește sărmanul om. Dimpotrivă, mândria l-a aruncat din Cer pe Lucifer și toată tagma sa. Mândria l-a condus pe Adam la neascultare, la grăire-împotrivă, la izgonirea din Rai. Egoismul și mândria se ridică ca un zid și, astfel, Dumnezeu nu poate comunica cu noi. Dimpotrivă, smerenia, această virtute preasfântă, îl înmiresmează pe om. Omul smerit este învățat de smerenie cum să se poarte cu fratele său. Cel smerit niciodată nu scoate un cuvânt greu, care îl amărăște pe aproapele său. Cel smerit, oriunde ar merge, devine foarte cunoscut pentru virtutea sa. De aceea și marii părinți, cei îmbogățiți cu harul smereniei, aveau noblețea duhovnicească, cu care îi cucureau pe toți.

Tot astfel și noi să ne străduim să fugim de ochii oamenilor, când intenționăm să facem ceva bun. Pe cât putem, să lucrăm în ascuns poruncile lui Dumnezeu. Iar Dumnezeu, Care cunoaște orice lucrare ascunsă a omului, dar și cel mai adânc gând pe care îl are, ca să-și ascundă faptele sale, ca să nu devină cunoscut și să fie slăvit, are planul Său, cum să slăvească acel suflet. Nicio faptă sau rugăciune ce se face cu smerenie, nu este nimicită de Domnul. Cu cât cineva se smerește, cu atât se înalță. Cu cât fugim de slavă, cu atât slava ne urmărește. Mulți oameni sfinți s-au străduit să-și ascundă virtutea, ca să nu fie slăviți pe pământ. Dar cu cât ei au încercat să fugă de lauda omenească, cu atât Dumnezeu i-a făcut cunoscuți, i-a slăvit, i-a cinstit.

Sursa: „Arta mântuirii”, Editura Evangelismos, www.marturieathonita.ro



Strofe pentru suflet

Cât ești de minunat!

O, cât ești de minunat
În toate cele ce ai creat,
În frunze, flori și animale,
Doamne, toate-s ale Tale!

În ploaia cea răcoritoare,
În soarele ce ne răsare,
În râsetele de copii,
Doamne, pe toate Tu le ții!

În biserica cea sfântă,
În rugăciunea cea smerită,
În candela cu bun miros
Și în tot lucrul de folos!

În pâinea făcută din grâne
Ce ne-o dai astăzi, Stăpâne,
În necazuri și nevoi,
Doamne, fii mereu cu noi!

Și în toate celelalte
Slavă Ție, Lăudate!
Te mărim și Te slăvim,
Legea Ta o împlinim!

Autor: Gabriel Luca

Să cazii sub cruce...

Să cazii sub cruce nu-i rușine,
Se cade-atât de des sub cruci..
E rușinos, să știi, creștine,
Să nu mai vrei deloc s-o duci!

Să cazii sub crucea ce te-apasă,
E semn al unei mari răbdări:
Ești omul care nu se lasă
Nici când de strâmtele cărări!

Tu crucea nu ți-ai aruncat-o,
Așa cum alții au făcut..
Precum Iisus tu ți-ai purtat-o,
Și tot ca El tu ai căzut..

Acum nu afli mângâiere,
Văzându-te neputincios..
Nu plânge, vei primi putere
Și ajutor de la Hristos!

Și poate mâine, cine știe,
Va trece-un Simon Cirineu,
Trimis să-ți ducă crucea ție
De Însuși bunul Dumnezeu..

Autor: Pr. Sorin Croitoru



Credința pentru copiii de toate vârstele

Marele pictor

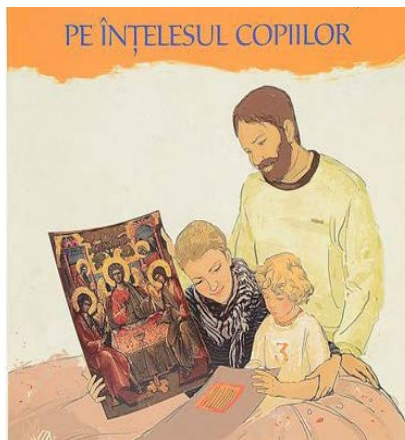
Vara, bună prietenă cu Toamna, gospodărește pe ici, pe colo, chiar dacă vremea ei a plecat. Totuși, într-o bună zi, Toamna își intră în drepturi. Odată cu ea vin și ploile reci și mărunte. Nu e frunză sau firicel de iarbă să nu tremure în fața ploii ciobănești. Soarelui i se face milă de sărmănele frunze. Își trimite razele să le încălzească și nu observă că din zi în zi el însuși se împuținează, se face mic, tot mai mic. Nu e de glumă, să încălzești luni în șir e lucru greu, a obosit bietul soare. Are nevoie de odihnă. Adoarme, moțâie, se trezește, mereu e somnoros, își zice că odihna e lucru minunat, dar cum să lași vietățile fără pic de căldură?

Somnul însă îl ia pe neprins de veste. Doarme câteva zile, se trezește, privește și nu-i vine să creadă. Pământul e inundat de lumină. Atât de mult aur soarele nu a mai văzut. „Ce o fi?”, se întreabă. Apoi se dumerește. Câteva raze nu s-au întors. Au rămas să vopsească, să coloreze, să lumineze copacii, fructele, dealurile și vâlcelele.

„Tabloul pământului e minunat”, își zice el și e mândru, e foarte mândru. Cât timp razele rămase în frunze luminează, poate să lenevească un pic. Doar că... Pe ici pe colo ar mai fi de îndreptat câte ceva. Uite, pe deluțul cea e bine să adauge un pic de roșu, pe celălalt un pic de portocaliu, poamei i-ar sta de minune în violet, iar merele... mărul e frumos dacă jumătate e galben, jumătate e roșu.

Și Măria-Sa Soarele își meșterește rapid o pensulă, apoi, fără să stea pe gânduri, se implică în crearea unei capodopere de care cu toții ne bucurăm în fiecare an.

Și doar gospodina Toamnă nu-și găsește loc de atâtea trebi. Aleargă, strânge, adună, pune în hambare, nu vede lumea în jur! Abia după ce răsună muzica, însemnând că vinul în poloboace e fiert, iar nunțile și cumătriile-s în toi, își scoate șorțul, urcă pe un nou raș și privește cu mândrie la gospodăria ei.



– Au! strigă brusc harnica Toamnă. Câtă frumusețe, câtă culoare! Vezi? Îi zice ea nourașului, nu e pe lume o pictoriță mai mare ca mine. Îți place?

– Îmi place, bineînțeles, cum să nu-mi placă? răspunde nourașul, numai că... aceasta nu e opera dumatilă, e a marelui Soare! El e marele Pictor!

– Ba eu sunt marea Pictoriță! se înfurie Toamna. Ca să te conving, voi crea imediat un nou tablou!

Cu un burete făcut din nori firoși, cenușii, șterge rapid tot aurul. Pe ici, pe acolo lasă pete de galben murdar și fiindcă pentru ea culoarea gri e cea preferată, pământul acum e colorat în gri.

– Hm... exclamă Toamna mândră de sine, nu am ce zice... Sunt talentată. Nici nu se compară cu ce era înainte... Hei! îl strigă pe nouraș, dar acesta nu mai e, căci brusc Soarele se trezește, alungă norii, privește spre pământ și vai! Nu are cuvinte.

– E trebușoara Toamnei, nu poate Soarele de necaz. E imposibil să refacă ceva... La primăvară, la primăvară le va drege pe toate... Acum o va chema pe bătrâna Iarnă care va îmbrăca Pământul într-o mantie albă și strălucitoare.

În scurt timp, culoarea gri e acoperită. Toamna, agitată, nu pricepe ce se întâmplă, dar Iarna nu-i dă răgaz. Își continuă nestingherită munca.

– A venit Iarna! A venit Iarna! strigă mulțime de copilași.

Săniuțele sunt scoase din case și duse la derdeluș. Bucurie, voie bună, râsete și veselie! Și doar sărmana Toamnă nu pricepe ce se întâmplă.

– Încă e toamnă, pornește să le zică tuturor, însă nimeni nu-i dă atenție, așa că într-un târziu se dă bătută și pleacă. La anul, neapărat va încerca din nou să-l convingă pe nouraș că nu Soarele, ci ea e marele Pictor!

Autor: Emilia Plugaru



Sfinții Iosif și Chiriac de la Bisericani

Sfântul Cuvios Iosif de la Bisericani s-a născut în secolul al XV-lea, în ținutul Neamț. A intrat în obștea Mănăstirii Bistrița. S-a retras într-o peșteră din pustia de pe Valea Iordanului, întemeind prima mănăstire românească cunoscută în Țara Sfântă.



Fiind nevoit să părăsească Locurile Sfinte din cauza invaziei arabilor, cuviosul Iosif, împreună cu ucenicii, s-a întors în Moldova, la Mănăstirea Bistrița și s-a așezat cu obștea pe un munte înalt din apropierea acesteia, fiind primul sihastru cunoscut în acel loc și întemeietorul Schitului Bisericani (al evlavioșilor). Sporind numărul ucenicilor, iar biserica cu hramul „Buna-Vestire” pe care o ridicase cu ajutorul acestora fiind incendiată de turci, în anul 1492, în apropierea peșterii unde s-a nevoit, Cuviosul a înălțat împreună cu obștea o biserică de lemn, ale cărei urme se văd până astăzi, la 200 de metri de actuala biserică a mănăstirii.

Sfântul Cuvios Chiriac de la Bisericani a trăit în secolul al XVII-lea, fiind originar de pe Valea Bistriței. A intrat de tânăr în obștea Mănăstirii Bisericani și a petrecut 60 de ani din viață în aspre nevoințe, într-o peșteră greu accesibilă din apropierea chinoviei sale. Nevoințele sale i-au fost cunoscute și mitropolitului Dosoftei al Moldovei, care a consemnat în lucrarea „Viața și petrecerea sfinților” pe „părintele Chiriac de la Bisericani, gol și ticăloșit în munte 60 de ani”. Moaștele lui au fost așezate în peștera în care a trăit, peșteră ce se poate vedea și astăzi și în care s-a amenajat, mai târziu, un paraclis în cinstea lui. Încă din secolul al XIX-lea a fost pictat pe frontispiciul bisericii schitului Prodromu din Sfântul Munte, alături de alți sfinți români. După unele ipoteze, se pare că ar fi avut și preocupări de ordin cultural, fiindu-i atribuită însemnarea de pe un Sbornic.

Sfinții cuvioși Iosif și Chiriac de la Bisericani au fost canonizați în ședința Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române din 5-7 martie 2008, proclamarea oficială având loc la 5 iunie 2008, cu ziua de prăznuire 1 octombrie.

Sursa: www.basilica.ro

Sfântul Cuvios Ioan de la Rila

Sfântul Cuvios părintele nostru Ioan, cel mare între pustnici, era din hotarele slăvitei cetăți Sredsca, din satul care se numea Scrina, în vremea împărăției iubitorului de Hristos, Petru, împăratul româno-bulgar și al împăratului grecesc Constantin Diogen, având părinți dreptcredincioși. După încetarea din viață a părinților săi, toate cele rămase le-a împărțit săracilor, căci din tinerețe a iubit pe Dumnezeu și, luând chip monahicesc, a ieșit din țarina sa, neavând pe trupul său decât o haină de piele. Suindu-se într-un munte înalt și pustiu, se nevoia acolo cu viață îmbunătățită, hrănindu-se cu buruieni sălbatice.



Văzând Dumnezeu marea răbdare a lui Ioan, a poruncit ca în acel loc să crească mazăre și cu aceasta s-a hrănit fericitul mulți ani. Apoi, niște păstori, văzându-l, au spus despre dânsul altor oameni și au început oamenii a veni la dânsul, aducându-și bolnavii lor și câștigând sănătate cu sfințele lui rugăciuni. Vestea despre cuviosul Ioan s-a dus în tot pământul acela și mulți, râvnind la îmbunătățita viață a Sfântului, au vrut să locuiască cu dânsul. Au făcut biserică în peștera care era în apropiere, apoi au întemeiat mănăstire, având începător și păstor pe Cuviosul Ioan. Iar el, având grijă bine de turma sa, a adus la Domnul pe mulți și a făcut minuni. Ajungând la adânci bătrâneți, și-a dat obștescul sfârșit cu pace, mutându-se la neîmbătrânita fericire. A fost îngropat de ucenicii săi, cărora li s-a arătat după o vreme oarecare, poruncindu-le să mute moaștele lui în cetatea Sredsca, iar ei, descoperind mormântul, au văzut trupul Sfântului întreg, nedat stricăciunii și bună mireasmă slobozind. Au preamărit pe Domnul și cu cinste l-au mutat la Sredsca, punându-l în Biserica Sfântului Evanghelist Luca. Mai pe urmă s-a zidit o biserică foarte frumoasă în numele lui și a fost pus în ea trupul Cuviosului care făcea minunate și preamărite tămăduiri.

Alte multe și preamărite minuni și tămăduiri a făcut Sfântul în pământul unguresc. Socotindu-le pe toate acestea craiul, minunându-se de preamăritele minuni ale Sfântului și cuprinzându-se de spaimă mare, a împodobit racla lui cu argint și cu aur și, sărutând moaștele lui, le-a trimis cu mare cinste înapoi la Sredsca și iarăși s-au așezat moaștele lui în sfânta sa biserică, în anul 605 sau 1090 după Hristos.

Sursa: www.doxologia.ro

Calendar creștin ortodox - Octombrie 2022

- 1 S (†) Acoperământul Maicii Domnului; Sf. Ap. Anania; Cuv. Roman Melodul; † Cuv. Iosif și Chiriac de la Bisericiani
- 2 D Sf. Sfințit Mc. Ciprian; Sf. Mc. Justina
Duminica a XIX-a după Rusalii (Predica de pe munte - iubirea vrăjmașilor); Ap. II Corinteni XI, 31-33; XII, 1-9; Ev. Luca VI, 31-36; glas 7, voscr. 5
- 3 L Sf. Sfințit Mc. Dionisie Areopagitul; Sf. Mc. Teoctist
- 4 M Sf. Mc. Ierotei, Ep. Atenei; Sf. Mc. Domnina, Audact și Calistena
- 5 M Sf. Mc. Haritina și Mamelta; †) Sf. Cuv. Daniil și Misail de la Mănăstirea Turnu
- 6 J † Sf. Ap. Toma; Sf. Mc. Erotiida
- 7 V Sf. M. Mc. Serghie și Vah; Sf. Sfințiți Mc. Iulian, Chesarie și Polihronie
- 8 S Cuv. Pelaghia și Taisia
- 9 D Sf. Ap. Iacob al lui Alfeu; Cuv. Andronic și Atanasia
Duminica a XX-a după Rusalii (Învierea fiului văduvei din Nain); Ap. Galateni I, 11-19; Ev. Luca VII, 11-16; glas 8, voscr. 6
- 10 L Sf. Mc. Evlampie și Evlampia, sora lui; Cuv. Vasian și Teofil Mărt.
- 11 M Sf. Ap. Filip, unul din cei 7 diac.; Cuv. Teofan Mărt.; Sf. Mc. Zenaida și Filonila
- 12 M Sf. Mc. Prov, Tarah și Andronic; Sf. Cosma, Ep. Maiumei
- 13 J † Aducerea moaștelor Sf. Ap. Andrei la Iași; Sf. Mc. Carp, Papii, Agatodor și Agatonica
- 14 V †) Sf. Cuv. Parascheva de la Iași; Sf. Mc. Nazarie, Ghervasie, Protasie și Silvan
- 15 S Sf. Sfințit Mc. Luchian; Sf. Savin și Vars, Ep.; Cuv. Eftimie cel Nou
- 16 D Sf. Mc. Longhin Sutașul; Sf. Mc. Leontie, Dometie și Terentie
Duminica a XXI-a după Rusalii (a Sf. Părinți de la Sinodul al VII-lea Ecumenic; Pilda semănătorului; Rugăciunea lui Iisus); Ap. Galateni II, 16-20; Tit III, 8-15; Ev. Luca VIII, 5-15; Ioan XVII, 1-13; glas 1, voscr. 7
- 17 L Sf. Prooroc Osea; Cuv. Mc. Andrei Criteanul
- 18 M † Sf. Ap. și Ev. Luca; Sf. Mc. Marin cel Bătrân; Cuv. Iulian
- 19 M Sf. Prooroc Ioil; Sf. Mc. Uar, Felix pr. și Eusebiu diac.; Cuv. Ioan de la Rila
- 20 J Sf. M. Mc. Artemie; Cuv. Matroana; Sf. Cuv. Gherasim din Chefalina
- 21 V †) Cuv. Mărt. Visarion, Sofronie și Sf. Mc. Oprea; Sf. Pr. Mărt. Ioan din Gales și Moise Măcinic din Sibiel; Cuv. Ilarion cel Mare
- 22 S Sf. Ier., întocmai cu apostolii, Averchie; Sf. 7 tineri din Efes
- 23 D Sf. Ap. Iacob, ruda Domnului; Sf. Ignatie, Patr. Constantinopolului; Cuv. Petronie
Duminica a XXIII-a după Rusalii (Vindecarea demonizatăului din ținutul Gherghesenilor); Ap. Efeseni II, 4-10; Ev. Luca VIII, 26-39; glas 2, voscr. 8
- 24 L Sf. M. Mc. Areta; Sf. Mc. Sevastiana și Valentin
- 25 M Sf. Mc. Marcian și Martirie; Sf. Mc. Valerian; Sf. Tavita
- 26 M †) Sf. Mare Mc. Dimitrie, Izvorătorul de mir
- 27 J †) Sf. Cuv. Dimitrie cel Nou, Ocrotitorul Bucureștilor, ale cărui moaște sunt la Patriarhia Română; Sf. Mc. Nestor
- 28 V † Sf. Ier. Iachint, Mitropolitul Țării Românești; Sf. Mc. Terentie, soția sa Neonila și cei 7 fii; Sf. Ier. Firmilian, episcopul Cezareei Capadociei.
- 29 S Cuv. M. Mc. Anastasia Romana; Cuv. Avramie
- 30 D Sf. Sfințit Mc. Zenovie, Ep., și Zenovia, sora sa; Sf. Ap. Cleopa
Duminica a XXII-a după Rusalii (Bogatul nemilostiv și săracul Lazăr); Ap. Galateni VI, 11-18; Ev. Luca XVI, 19-31; glas 3, voscr. 9
- 31 L Sf. Ap. Stahie, Amplie, Urban, Aristobul, Narcis și Apelie



Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

Pomenirea celor adormiți

18:00 - 18:45 - Vecernia

18:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie



Cuprins:	Pag.
Ceasul al unsprezecelea	1
Toți suntem frumoși!	5
Să începem urcușul spiritual!	6
Care este originea expresiei „bogdaproste”?	8
Singura cale care îl izbăvește pe creștin de orice greutate demonică	9
Strofe pentru suflet	11
Credința pentru copiii de toate vârstele	12
Sfinții Iosif și Chiriac de la Bisericiani	14
Sfântul Cuvios Ioan de la Rila	15

Colectivul de redacție:

Președinte:

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

Eugen Antohi

Corectare text:

Ioana Sanciu

Colaboratori:

Sorin Pavel

Oxana Cliucinicov

Gabriel Luca

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 38, Iași
Cod poștal 700309 - ROMÂNIA



Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424